

μα του από τοῦ Λαυρεντίου· οὐδὲν ἐκ τῆς φυσιογνωμίας του τῷ διέφευγεν. «Οὐδεμία ψευδὴς κίνησις! ἐπιθυρῖεν. Ὁποία ἐντέλεια καὶ τοῦ φυσικοῦ ὑπερτέρα». Καὶ ἐπειδὴ ὁ Λαυρέντιος διηγείτο μετὰ συγκινητικῆς ἀπλότητος τὰς λεπτομερείας τῆς πλησίον τῆς μητρὸς του διελθούσης παιδικῆς ἡλικίας. «Καλὰ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μοῦλ, κατανεύων μελαγχολικῶς τὴν κεφαλὴν, περιγέλα με, ἔχεις δίκαιον.»

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ ὑπαστυνόμος εἶχεν ἐξηγήσει εἰς τὸν Ἀνακριτὴν τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς του. Αἱ κατὰ τοῦ Λαυρεντίου ἀποδείξεις ἦσαν τοσοῦτον βαρεῖαι, ὥστε παρὰ τὸ μέγεθος τοῦ ἐγκλήματος, ὁ κύριος Θουριέρ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀμφέβαλε περὶ τῆς ἐνοχῆς του.

— Δὲν ἠγνόησε βεβαίως ὅτι τὸν ὑποπτέυσθε; ἠρώτησε τὸν ὑπαστυνόμον.

— Ἐλαβὰ ὅλας τὰς προφυλάξεις, ἀπεκρίθη οὗτος.

— Ἐκάματε φρονιμότατα. Καλὸν εἶνε νὰ μὴ ὑποπτέυῃ τι. Δὲν ἔχετε ἄλλας πληροφορίες νὰ μοὶ εἴπητε;

— Ὁχι, αὐταὶ εἶνε ὅλαι.

— Καλὰ· τώρα θὰ ἐξέλθετε καὶ θὰ εἰσαγάγετε τὸν νέον. Μίαν στιγμὴν. Ἀκούσατε:

Ὁ ὑπαστυνόμος ἐπανήλθε.

— Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐξετάσεως, δυνατὸν νὰ ἐννοήσῃ ὅτι τὸν ὑποπτευόμεθα καὶ δὲν εἶνε καθόλου δύσκολον νὰ κάμῃ θόρυβον καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ φύγῃ. Αὐτὸ ἄλλως τε θὰ καταλήξῃ ἀλανθαστῶς εἰς ἐνταλμα φυλακίσεως. Θὰ προσκαλέσῃτε δύο ἄνδρας, οἱ ὅποιοι θὰ μένουν ἐκεῖ εἰς τὸν διαδρόμον, ὅπισθεν τῆς θύρας, ἕτοιμοι νὰ εἰσέλθωσιν εἰς πρῶτον σημεῖον.

Ὁ ὑπαστυνόμος προσέκλινεν.

— Ἦδη, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Θουριέρ, ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἔχει ἐξαιρετικὴν σπουδαιότητα, ὥστε εἶνε ἀναπόφευκτον νὰ διευθύνω ἐγὼ τὰς ἀνακρίσεις. Ἐπανέλθετε εἰς τὴν ὁδὸν Καρδινὲ καὶ θέσατε αὐστηρὰν ἐπιτήρησιν περὶ τὴν οἰκίαν. Μεταφέρετε τὴν ὑπηρετρίαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἱατροῦ Πουμέν, εἰς κλητὴρ θὰ μένει πλησίον τοῦ δωματίου τῆς κόρης αὐτῆς καὶ θὰ μοὶ καταστήσῃ γνωστὸν, ἐνταῦθα ἢ εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ εἰς οἰκονομὴν στιγμὴν, εὐθὺς ὡς οἱ ἱατροὶ παραδεχθῶσιν ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ γείνη ἡ ἐξετάσις καὶ ἡ ἀντιπαράστασις.

Ὁ κύριος Θουριέρ διέταξεν εἶτα νὰ ζητήσωσι τὸν ἱατρὸν Σεριζιέ, διάσημον ἱατροδικαστήν, ὅπως ἐνεργήσῃ τὴν αὐτοψίαν. Δὲν ἐνόμισε κατὰλλήλον νέαν ἀντιπαράστασιν μετὰ τοῦ θύματος, πεισθεὶς ἐκ τῆς διηγήσεως τοῦ ὑπαστυνόμου ὅτι αὕτη δὲν θὰ κατέληγεν εἰς ἀποτέλεσμα.

Ἐπίσης καὶ ἡ οἰκία τῆς ὁδοῦ Γραμὸν ἔπρεπε νὰ ἐπιτηρηθῇ.

— Κανεὶς πρὸ ἐμοῦ δὲν πρέπει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην, εἶπεν ὁ κύριος Θουριέρ. Πέμψατε τάχιιστα ἕνα ἐκ τῶν καλλιτέρων ὑπαλλήλων καὶ παραγγείλατε νὰ παρατηρῇ τὰ πάντα. Δύνασθε, ἂν δὲν εἰσθε πολὺ κουρασμένοι, νὰ ὑπάγῃτε ὁ ἴδιος καὶ προβῇτε εἰς προκα-

ταρκτικὴν ἀνάκρισιν, ὡς ἐκείνη τὴν ὁποίαν μοὶ ἀνεκοινώσατε πρὸ ὀλίγου.

Ὁ ὑπαστυνόμος ἐξῆλθε καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ Λαυρέντιος εἰσήγετο εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνακριτοῦ.

Ὁ Μοῦλ ἀπεμακρύνθη μετὰ τοῦ ὑπαστυνόμου, ὅστις ἐγνώρισε τὰς διαταγὰς, ὧν τὴν ἐκτέλεσιν ὤφειλε νὰ ἐξασφαλίσῃ· ὁ Μοῦλ, ἀκούων ταῦτα, κατεβίβαζε τὴν κεφαλὴν μὲ ὕψος περιφρονεῖ καὶ σκυθρωπὸν.

— Τί ἔχεις λοιπόν; τὸν ἠρώτησεν ὁ ὑπαστυνόμος.

— Ἐγώ, ἀπεκρίθη ὁ Μοῦλ.... ὅτι ὁ παλληκαρᾶς, τὸν ὁποῖον ἀφήκαμεν ἐκεῖ, θὰ μᾶς παιξῇ ὅλους.... ἐγὼ σοῦ τὸ λέγω καὶ θὰ ἰδῇς....

[Ἐπεται συνέχεια]

*P.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΜΓ'

Ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη ἀνακάλυψις ἠνέφξεν εἰς τὸν Πιεδούσην ὀρίζοντας εὐρυτέρους ἐκείνων, οὓς ἔβλεπέ τις ἐκ τοῦ ὕψους τῆς στέγης τοῦ μύλου.

Ἐν πρώτοις, ὁ κρατὼν τὸ τηλεσκόπιον ἄνθρωπος δὲν ἦτο ὁ Γιάκο.

Ὁ Γιάκο εἶχεν ἀνάστημα λεπτὸν καὶ ἔκλυτον, ὁ δὲ κρατὼν τὸ τηλεσκόπιον ἐπλήρου διὰ τοῦ ὀγκώδους σώματός του ὅλον τὸ πλάτος τοῦ φεγγίτου. Τὸ πρόσωπόν του δὲν ἐφαίνετο, διότι ἐκάλυπτον αὐτὸ αἱ χεῖρές του καὶ τὸ ὅπερ ἐκράτει τηλεσκόπιον. Ὁ πράκτωρ ὅμως ἐμάντευσεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος θὰ ἦτο ὁ Σωφᾶλ, ὁ εὐτυχὴς σύζυγος τῆς μυλῶρου.

Πῶς ὁ Σωφᾶλ, ὅστις ὑπετίθετο ὅτι ἐκόμισεν ἄλευρα εἰς Κορβέλ, εὕρισκετο εἰς τὸν μύλον τῆς Ὑβέτ;

Διατὶ ἀνῆλθεν εἰς τὴν σιταποθήκην, ὅπως ἀστρονόμος ἀνέρχεται εἰς τὸ ἀστεροσκοπεῖόν του, ἢ ὅπως ναύτης εἰς τὸν μέγαν ἱστὸν τοῦ πλοίου, καὶ διατὶ μετεχειρίζετο τηλεσκόπιον, ἵνα παρατηρήσῃ τὴν τοποθεσίαν;

Τῶν προβλημάτων τούτων ὁ Πιεδούσης δὲν εὗρε τὴν λύσιν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς.

Ἦτο βέβαιον, ὅτι ἡ γραία εἶχε ψευσθῇ, εἰπούσα ὅτι περιέμενε τὸν σύζυγόν της.

Ἀναμφίβολον ἐπίσης ἦτο, ὅτι ὁ σύζυγος οὗτος εἶχε μυστηριώδεις ἕξεις καὶ διῆγε βίον διάφορον τοῦ φαινομένου ἐμπορίου του.

Τί ἤρχετο νὰ παρατηρήσῃ διὰ τοῦ τηλεσκοπίου του;

Τοῦτο ἦτο δύσκολον νὰ προσδιορισθῇ, ὁ δὲ Πιεδούσης εἶχε μέγα συμφέρον νὰ τὸ γινώσκῃ.

Ἐστράφη ἡμέρα πρὸς τὸ ἀριστερὸν πλευρόν, ἐξακολουθῶν δὲ νὰ καπνίζῃ τὴν πίπαν αὐτοῦ, ἥτις ἀνέπεμπε νέφη καπνοῦ, ἅτινα ἐκάλυπτον σχεδὸν αὐτόν, παρετήρησε μετὰ προσοχῆς τὴν εἰκόνα, ἣν εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν.

Ἐκεῖθεν τῆς συμβολῆς τῶν δύο ποταμίσκων, ἐφαίνετο εὐρεῖα πεδιάς· ἐλαφρῶς κεκλιμένη μέχρι τοῦ χωρίου Μορσάν, οὐτινος αἱ οἰκίαι ἔστεφον τὴν κλιτὺν.

Ὀλίγον δεξιὰ τοῦ χωρίου τούτου μέγα δάσος εὕρισκετο πλαγίως, καὶ πρὸ τοῦ δάσους τούτου ὕψυτο ὁ πύργος, ὃν ὁ κύριος Λεκὸκ εἶχε παρατηρήσει.

Ἐν τοῖς λειβαδίσις δὲν ὑπῆρχον οὔτε βόες, οὔτε πρόβατα, οὔτε ποιμὴν.

Ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τῆς Ὀργης, οὐδεὶς ὁ περιδιαβάζων, οὐδεὶς μάλιστα ἀλιεύς.

Ὁ μυλωθρὸς δὲν παρετήρει βεβαίως διὰ τοῦ τηλεσκοπίου μὲ τὴν χειμαιρικὴν ἐλπίδα νὰ ἴδῃ τὸ χόρτον φυόμενον, μήτε μὲ τὴν ἀπλοϊκὴν εὐχαρίστησιν νὰ παρακολουθήσῃ τὰ σκιρτήματα τῶν ἐν τῷ ποταμῷ ἀσπαιρόντων ἰχθύων. Διὸ ὤφειλε νὰ ζητηθῇ ἀπωτέρω τὸ ἀντικείμενον, ὅπερ μετὰ τοσαύτης προσοχῆς παρετήρει.

Ὁ Πιεδούσης, ὅστις εἶχεν ἐξαίρετον ὄρασιν, ἐπεθεώρησε μίαν πρὸς μίαν τὰς οἰκίας τοῦ Μορσάν, ἀλλ' οὐδὲν τὸ ἐκτακτὸν εἶδεν.

Ἦσαν ἐξοχικαὶ λευκαὶ οἰκίαι, μὲ πράσινα παραθυρόφυλλα, κεκλεισμένα, ἕνεκα τοῦ καύσωνος, καὶ μὲ στέγας ἐκ κεράμων ἢ ἐκ σχιστῶν λίθων, αἵτινες ἐμάρμαιρον εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου.

Ὁ πράκτωρ ἔστρεψε τὰ βλέμματά του πρὸς τὸν πύργον, ἐκεῖσε δὲ παρετήρησε, κυμαινομένην εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἐστηριγμένην ἐπὶ τοῦ ἀλεξικεραύνου τοῦ ἐνὸς τῶν πύργων, ὑπερμεγέθη λευκὴν σημαίαν.

Ἡ σημαία αὕτη εἶχεν ἄρα γε ὑψωθῇ ἐκεῖ ἵνα γνωστοποιήσῃ τὰς πολιτικὰς ἰδέας τοῦ πυργοδεσπότη, ἢ ἀπλῶς μόνον, ἵνα φανερώσῃ, κατὰ τὸ Ἀγγλικὸν ἔθος, ὅτι ὁ ἰδιοκτῆτης εὕρισκετο ἐντός; Ἡ μᾶλλον, ἦτο ἄρα γε σημεῖον προωρισμένου ὅπως ἴδωσι καὶ ἐννοήσωσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ μύλου;

Ὁ Πιεδούσης ἔκλινε νὰ παραδεχθῇ τὴν τελευταίαν ταύτην ὑπόθεσιν.

Μετ' ὀλίγον αἱ ὑπόνοιαι του ἐπεβεβαιώθησαν, διότι ἡ σημαία κατῆλθεν ἡσύχως κατὰ μήκος τοῦ ὑποβαστάζοντος αὐτὴν ἀλεξικεραύνου, καὶ ἐξηφανίσθη.

Ὁ πρῶτος ἀριθμὸς 29 ἐστράφη ἀμέσως πρὸς τὸ ἄλλο πλευρόν, χωρὶς νὰ ἐγερθῇ καὶ εἶδεν ὅτι ὁ μὲ τὸ τηλεσκόπιον παρατηρητὴς ἔθετεν εἰς τὴν θήκην του τὸ τηλεσκόπιον καὶ ταυτοχρόνως ἐδίπλωσεν ἐρυθρὸν ράκος, ὅπερ ἐκίνει εἰς τὸ ἄκρον ξύλου.

Οὐδεμία πλέον ὑπελείπετο ἀμφιβολία.

Ὁ πρὸ μικροῦ περαιωθεὶς ἐναέριος τηλεγράφος κατεδείκνυνεν ἐναργῶς ὅτι ὑπῆρχε συνεννόησις μεταξὺ τοῦ πύργου καὶ τοῦ μύλου.

Ὅθεν ὁ πύργος καὶ ὁ μύλος ἦσαν ἀμφότεροι ὑποπτοὶ, κατὰ τὰς συλλεχθεῖσας πληροφορίες.

Ὁ πύργος κατφεύγειτο ὑπὸ ζεύγους, ὅπερ ἀπέκρυπτε τὸν βίον του, ὁ δὲ μῦλος ὑπὸ μυλωθρῶν, οἵτινες ἀπέδιδον ὁσμὴν ληστείας.

Ὁ Πιεδούσης συνέλαβε μυστικόν, ἐξ οὗ ὑπελόγιζεν ὅτι ἤθελεν ὠφεληθῆ, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἦτο ἑξαλλος χαρᾶς.

Ἦγνόνει εἰσέτι τίνα τρόπον νὰ μεταχειρισθῇ ἵνα καταστήσῃ ὠφέλιμον τὴν ἀνακαλύψιν του, εἶχεν ὅμως ὀριστικὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ ἐγκαταλείψῃ τὰ ἐνδιαφέροντα μέρη ταῦτα πρὶν διευκρινήσῃ ἐντελῶς τὸ μυστήριον.

Ὁρῶμεν νὰ εἰπῶμεν ὅτι εἶχεν ἤδη ἑτοιμον τὸ μυθιστόρημά του, οὗτινος τὸ σχέδιον εἶχεν ὑποδείξει αὐτῷ ὁ γέρον Λεκὸκ, καὶ ὅπερ εὐρίσκετο εἰς καλὴν ὁδόν, ἵνα καταστῇ ἀληθὴς ἱστορία.

Ὁ Πιεδούσης ἠπόρει μόνον ὅτι ἡ οἰκία τοῦ Ἀγγλου ἔμενεν ἐκτὸς τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν σημείων, διότι ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ κυρίου Λεκὸκ σχεδιασθείσῃ ἱστορίᾳ ὁ Ἀγγλος οὗτος διεδραμάτιζε σπουδαῖον πρόσωπον.

Ἐν τούτοις ὅμως ἡ δυστυχία δὲν ἔκειτο ἐκεῖ, καθόσον ὁ πρᾶκτωρ δὲν εἶχεν ἐντολὴν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Γεώργιον Ἀτκενς.

Ἡ ἀποστολὴ αὐτοῦ περιορίζετο εἰς τὸ νὰ σπουδάσῃ τοὺς μυλωθρούς, καὶ δὲν ἤθελε νὰ ὑπερβῇ αὐτήν.

Ὁ ἀρχηγός του, ἄλλως τε θὰ ἐγίνωσκεν ἤδη ποῦ νὰ βασισθῇ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, καθότι εἶχεν ἀνταμῶσαι τὸν μέθυσον.

Ὁ Πιεδούσης μόνος εὐρίσκετο εἰς τὸ δυσάρεστον δίλημμα, ἢ νὰ μὴ παρευρεθῇ εἰς τὴν ὀρισθεῖσαν μετὰ τοῦ κυρίου Λεκὸκ διὰ τὴν ἐσπέραν συνέντευξιν, ἢ ν' ἀπομακρυνθῇ τοῦ μύλου, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν εἶχε περισσοτέραν ἀνάγκην νὰ παραμείνῃ.

— Μπα! εἶπε καθ' ἑαυτόν, ὁ ἀρχηγός θὰ καταλάβῃ ὅτι δὲν πλαγιάζω ἐδῶ γιὰ χαρὰ μου. Ἡμπορεῖ μάλιστα νὰ μὴ φροντίζῃ καὶ πολὺ νὰ μὲ ἀνταμῶσῃ εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ἐκκλησίας· ἐκεῖ δὲν εἶνε καθόλου παραξένο νὰ μᾶς παραμονεύῃ ὁ Φουινῆ. Καὶ ἔπειτα, ποῖος ἔρει, ἂν τῶρα μετὰ τὸ μεσημέρι δὲν ἔλθῃ νὰ περιδιαβάσῃ εἰς αὐτὰ τὰ μέρη; Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ αὐριον θὰ κάμω τρόπον νὰ τὸν ἀνταμῶσω.... Ὁ χωροφύλακας θὰ τὸν παραξάλλισε, ἀλλὰ θὰ τὴν ἐγλύτωσε.... Τὰ διαβατήρια ποῦ ὁ Πήγασος μᾶς ἐπρόμειθευσε εἶνε τακτικά.... Χωρὶς ἄλλο, θὰ μείνω ἐδῶ.

Μετὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ἐξηπλώθη καταλλήλως ἐπὶ τῆς χλόης, ἔσβησε τὴν πίπαν του, καὶ προσποιήθη ὅτι κοιμάται.

Ἦτο βεβαίως ἡ καλλίτερα ἀπόφασις, ἢν ἠδύνατο νὰ λάβῃ, διότι, ἐξ ἐνός, ὁ μυλωθρός, εἰδοποιηθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικὸς του θὰ τὸν παρετῆρει ἀναμφιβόλως ἐκ τοῦ ὕψους τῆς ἀποθήκης του, καὶ ἐξ ἄλλου, ἦτο πρόδηλον, ὅτι οὐδὲν σπουδαῖον θὰ συνέβαινε πρὸ τῆς νυκτός.

Ὁ καύσων, ἐν τούτοις ἦν ὑπερβολικός, ὁ δὲ Πιεδούσης ἦτο κεκοπιакώς, καὶ εἶχε σχεδὸν κενώσει μίαν φιάλην παλαιοῦ οἶ-

νου. Τούτου ἕνεκεν, ὁ ἀγαθὸς Πιεδούσης ἀπεκοιμήθη πράγματι.

Οὐδεὶς, ἄλλως τε, ἤλθε νὰ ἐνοχλήσῃ αὐτόν.

Ἦδύνατο νὰ βλέπῃ καθ' ὕπνου τὸν Τολβιάκ, τὴν ὠραίαν Δίσνεϋ, ἢ τὴν ἀποτρόπαιον Σωφάλ· τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι ὁ ὕπνος αὐτοῦ οὐδόλως ἐταράχθη ὑπὸ φαντασμάτων, καὶ ὅτι διήρκεσεν ἐξ ὥρας.

Ἡ ἡμέρα ἔκλινεν ἤδη ὅτε ἀφυνίσθη.

Ἐκπληκτὸς ὅτι ἐπανευρέθη εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, καὶ ὅτι ἔμενεν ἐκεῖ ἐπὶ τόσῃ ὥρᾳ, ὁ Πιεδούσης ἔσπενε νὰ ἐγερθῇ καὶ νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὸν μῦλον.

Ἐφοβεῖτο μήτοι ἔλειψεν ἀπὸ τὴν ὥραν τοῦ δείπνου, καὶ ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτὸν διατὶ τὸν ἐλησμόνησεν ἡ μυλωθρός.

Εἰς τοὺς ἀγρούς, συνήθως δὲν δειπνῶσι τόσοι ἀργά, διὰ νὰ ἐξοικονομήσωσι δὲ τὰ ἔξοδα τοῦ φωτισμοῦ, κατακλίνονται σὺν τῇ δύσει τοῦ ἡλίου.

Οἱ ἐν τῷ μύλῳ ὅμως τῆς Ὑβέτ οὐδὲν ἔπραττον καθὼς οἱ ἄλλοι. Διερχόμενος τὴν μικρὰν γέφυραν, ὁ Πιεδούσης εἶδε κάτωθεν αὐτῆς τὸν Γιάκο ἐντὸς τοῦ ὕδατος τοῦ αὐλακος, καὶ ἐνησχολημένον νὰ ἐπισκευάξῃ τὰς σεσαθρωμένας σανίδας τοῦ πρὸς τὸ ἄνω μέρος τοῦ ποταμοῦ φράκτου.

Ἀπέσχε νὰ ἐνοχλήσῃ αὐτόν, καὶ ἐξακολουθῶν τὴν πορείαν του, εὔρε τὴν μυλωθρὸν φρουρούσαν ἐπὶ τῆς θύρας τῆς χαμηλῆς αἰθούσης.

— Ἐλα λοιπόν! ἔκραζεν αὐτῷ ἅμα τὸν εἶδεν. Ἐτοιμαζόμενον νὰ στείλῃ τὸν δούλόν μου νὰ σὲ φωνάξῃ.

— Νὰ μὲ συγχωρᾷτε ἂν σὰς ἔκαμα νὰ περιμένετε, γιὰ νὰ πάρετε τὴν σοῦπαν, εἶπεν ὁ Πιεδούσης.

— Τὴν σοῦπα! εἶνε τῶρα ὥρα ποῦ κατέβασα τὴν δική μου. Δὲν ἔμεινε καθόλου, καὶ δὲν ἔχω ὄρεξι νὰ σοῦ βράσω ἄλλῃ. Ὁ ἄνδρας μου δὲν ἐγύρισε ἀκόμη ἀπὸ τὸ Κορβέλ, καὶ ἴμπορεῖ νὰ μὴ γυρίσῃ ἀπόψε. Ἡμπορεῖς λοιπόν, χωρὶς νὰ σοῦ κάμῃ συντροφικὰ οὔτε ἐκεῖνος, οὔτε ἐγώ, νὰ φῶς τὸ λαρδί καὶ τὸ ψωμί του. Αὐτὸ μοναχὰ ἔχω νὰ σοῦ δώσω, προσέθεσεν ἡ Σωφάλ, δεικνύουσα μέγιστον ἀγγεῖον, τεθειμένον ἐπὶ βαρελίου κενοῦ.

— Μ' αὐτὸ καὶ μὲ μιὰ μπουτίλιζ κρασί, θὰ δειπνήσω ὅσῃ βασιληάς, ἀπήντησεν ὁ πρᾶκτωρ.

Ἐσκέπτετο δὲ καθ' ἑαυτόν:

— Γρηγὰ φέροῦ, ὁ κακοῦργος ὁ ἄνδρας σου δὲν εἶνε μακριὰ ἀπ' ἐδῶ, δὲν τὸν φοβᾶμαι ὅμως. Θὰ ἔχω τὰ μάτια μου τέσσαρα ἐπάνω σου, γιὰτὶ ἀπόψε βέβαια κἄτι θὰ γείνῃ ἐδῶ.

Ἡ ζητηθεῖσα φιάλη εὐρίσκετο ἐκεῖ, ἐκπωματισθεῖσα διὰ τῶν χειρῶν τῆς προνοητικῆς μυλωθροῦ, ἣτις ἔσπενε νὰ πληρῶσῃ τὸ κύπελλον τοῦ ξένου της.

Ὁ Πιεδούσης, οὗτινος τὸ στόμα ἦτο ξηρόν, ὁ δὲ στόμαχος κενός, ὡς ἐκ τοῦ ὕπνου, ἐτίμησε τὸ λιτόν τοῦτο φαγητόν, ὅπερ ἔλαβεν ἐπὶ ποδός, καὶ ἐκένωσε τὴν φιάλην μέχρι τῆς τελευταίας ρανίδος.

Ἡ γράκια παρετῆρει αὐτόν διὰ τῶν

στρογγύλων μικρῶν ὀφθαλμῶν τῆς, ὡς γλαυῆ παρατηρεῖ κόσσυφον, ὃν ἐπιθυμεῖ νὰ καταβροχήσῃ.

— Τὸ κρεβάτι σου εἶν' ἑτοιμο, εἶπεν αὐτῇ, ἅμα ἐτελείωσε τὸ δείπνόν του. Ἐκεῖ ἐπάνω 'ς τὰ σακκιά· ἐκεῖ εἰσαι καλλίτερα παρὰ εἰς τὰ χόρτα.

— Καλλίτερα, κυρὰ Σωφάλ. Μόνον μιὰ στιγμὴ νὰ τραβήξω ἔξω μιὰ πίπα, γιὰ νὰ μὴ καπνίσω ἐδῶ μέσα, καὶ θὰ γυρίσω ἔπειτα νὰ πλαγιάσω.

— Πήγαινε νὰ τραβήξῃς τὴν πίπᾳ σου, ἂν θέλῃς, ἀλλὰ μὴν ἀργήσῃς. Ἐπειτα ἀπὸ μισθὴ ὥρᾳ θὰ σιδερώσω τὴν πόρτα, καὶ τόσο τὸ χειρότερον γιὰ 'κείνους ποῦ δὲν θὰ εἶνε μέσα.

Ὁ Πιεδούσης ὑπεσχέθη ὅτι δὲν θὰ βραδύνη καὶ ἐξῆλθεν.

Ἡσθάνετο τὴν ἀνάγκην ν' ἀναπνεύσῃ ἄερα, πρὸ πάντων δὲ νὰ ἐξετάσῃ ἀπαξ ἔτι τὰ περίξ τοῦ μύλου, πρὶν ἀφεθῇ νὰ ἐγκλεισθῇ ἐν αὐτῷ.

Ἡ νύξ ἐπῆρχετο καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν περίπατόν του.

Ἡθέλησεν ἐν τούτοις νὰ μεταβῇ μέχρι τῆς σκιαδὸς ὑφ' ἣν τόσοι καλῶς ἐκοιμήθη, καὶ διέβη τὴν ὑψιλὴν γέφυραν.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἔθετε τὸν πόδα ἐπὶ τῆς ἀπέναντι ὀχθῆς τῆς Ὑβέτ, τῷ ἐφάνη ὅτι ἤκουσε φωνὴν ἀδουσάν, φωνὴν γλυκεῖαν καὶ ἀσθενῆ, ἣς ὁ ἦχος μόλις ἐφθανε μέχρις αὐτοῦ.

[Ἐπεται συνέχεια].

Χ. ΚΑΛΛΙΣΑΚΗΣ

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἦτο ἀνωφελὲς νὰ τὸ ἀρνηθῇ, ἀφοῦ ἐκ τῆς ἐρωτήσεως ἐνόησεν ὁ Ὁράτιος ὅτι οἱ ὑπηρεταὶ εἶχον ὀμιλήσει.

Οἱ δάκτυλοι τῆς νεάνιδος ἐσταμάτησαν αἰφνιδίως ἐν ἀνησυχίᾳ τὸ ἔργον των, ἡ δὲ ἀναπνοὴ τῆς ἐταχύνθη ὁρατῶς.

Τί εἶχε νὰ πράξῃ ὁ Ἰούλιος Γκραῦ εἰς τὸ ἐξωτερικόν;

Ἐρεῦνας!

Αὐτὸς λοιπὸν μόνος ἐξ ὅλων, ὅσοι εἶχον παρευρεθῇ εἰς τὴν τρομερὰν συνάντησιν, τὴν ὑπώπτευε;

Ναί!

Δὲν ἐκέκτητο ὀξυτάτην εὐφυῖαν μετὰ τῆς ἐμπειρίας ἐνὸς κληρικοῦ καὶ μάλιστα κληρικοῦ τοῦ Λονδίνου; Ἐγνώριζε λοιπὸν ὅλους τοὺς δόλους, ὅλας τὰς ἀπάτας καὶ ἐμάντευε τοὺς ἐνόχους.

Φεῦ! Δὲν ἠδύνατο ν' ἀμφιβάλλῃ πλέον!..

Ὁ Ἰούλιος τὴν ὑπώπτευε.

— Πότε θὰ ἐπανεέλθῃ; ἠρώτησε διὰ φωνῆς τόσοι σιγῆς, ὥστε ὁ Ὁράτιος μόλις ἠδυνήθη νὰ τὴν ἀκούσῃ.

— Ἀλλ' ἐπέστρεψεν ἤδη ἀπὸ χθὲς τὸ ἐσπέρας.

Φλέγουσα ἐρυθρότης διεδέχθη τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου της.